

မြို့သစ္စာ

မေမေ သားကိုခေါ်ပါ

ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ် ပရလောကဝတ္ထုတို

မေမေသားကိုခေါ်ပါ

ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်ပရလောကဝတ္ထုတို

စိမ်းစို အုပ်မှိုင်းလျက်ရှိသော သက်ကယ်ချင်း ဆိုသောရွာလေးသည် ရိုးမ
တော၏ အနောက်တောင်ဘက် အရပ်တွင် တည်ရှိလေ၏။ ထိုရွာလေးတွင်
မှီတင်း နေထိုင်ကြသူများတို့မှာ ကရင်လူမျိုးများပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သူတို့၏ အလုပ်အကိုင်နှင့် စားဝတ်နေရေး၊ အနေအထိုင်တို့မှာလည်း ရိုး
ရှင်းလှ၏။ တောစကားနှင့် ပြောရမည် ဆိုလျှင်တော့ သဘောရိုးတဲ့ လူသား
မျိုးတွေဟုပဲ ဆိုရမည်။

ဧည့်သည်သောင်သည် အိမ်အလည်လာလျှင်လည်း၊ အစားအသောက်ကို
ကောင်းသည် မကောင်းသည် ပဓာနမထားပဲ၊ အားပါးတရ ချက်ပြုတ်
ကျွေးမွေးတတ်၏။ သူတို့ကျွေးမွေးသည့် အစားအစားကိုလည်း စားမှ
ကြိုက်သည်၊ ရွံ့သလိုလို တွန့်သလိုလို လုပ်နေရင်တော့၊ ပွင့်ပွင့်ရှင်းရှင်းကြီး
သာ ပြောဆိုတတ်လေ၏။ ‘ဘာလဲ နင်တို့က ငါတို့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံတာကို
ရွံ့လို့လား၊ ဘာလို့မစားတာလဲ’ ဆိုသော စကားလုံးကြီးများဖြင့် ပွင့်လင်းစွာ
ပြောဆိုတတ်၏။

ထိုအခါမျိုးတွင် ဧည့်သည်သည် လိမ္မာပါးနပ်စွာ ပြန်လည်၍ ပြောဆို
ဆက်ဆံတတ်သူ ဆိုလျှင်တော့ အစဉ်ပြေ၏။ သို့မဟုတ်ပါပဲ၊ ဧည့်သည်ဖြစ်
သူသည် အနေအထား တစ်ရပ်ကို မသုံးသပ်တတ်သူဖြစ်ပြီး၊ ဒါမျိုးတွေ
ကျွန်တော် မစားတတ်ဘူးလို့သာ ပြောလိုက်မိမည် ဆိုလို့ကတော့၊
နောက်နောင်ကိုလည်း ဘယ်အိမ်ကမှ ထမင်း ဖိတ်ကျွေးခြင်း မပြုတတ်ကြ

တော့ပေ။

သူတို့၏အမြင်တွင် ဒီလူတွေဟာ ကိန်းကြီးခန်းကြီး နိုင်လွန်းတယ်ဟု ထင်မြင် ယူဆတတ်ကြသလို၊ လူလူချင်း အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတဲ့လူတွေဟု လည်း ထင်မှတ်နေလေတော့၏။

သို့တည်း မဟုတ်ပါပဲ၊ ဧည့်သည်ဖြစ်သူသည် လိမ္မာပါးနပ်စွာပင်၊ မချစ်သော်လည်း အောင့်ကာနမ်း၊ မနမ်း သော်လည်း ပင့်သက်ရှု ဆိုသည့် စကားပုံအတိုင်း၊ ကောင်းသည် မကောင်းသည်ကို ဘေးထားလို့ သူတို့၏ရှေ့တွင် သူတို့ကျေနပ်အောင် စားပစ်လိုက်ပြီး၊ ပြီးရွှင်သော မျက်နှာထားနှင့် ‘စားလို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ ဒီလိုသဘာဝ အရသာ ဟင်းလျာတွေကို မစားဖူးဘူးဗျ၊ ဖတီးတို့ အမိုးတို့ဆီရောက်မှပဲ စားရတာ’ ဟု ဆိုလိုက်လျှင်တော့၊ သူတို့သည် သဘောအခွေကြီး ခွေနေလေကာ၊ အားပါးတရကို ကျွေးမွေးပြုစု ရှာလေးတော့၏။

ယောမကိုရောက်ရင် ယောမလို ကျင့်ရမယ် ဆိုသည့် စကားနှင့်အညီ၊ လူသည် ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသန္တရ အလိုက်၊ လိုက်လျောညီထွေစွာ ပြုမူပြောဆိုနေထိုင် ဆက်ဆံတတ်ရ၏။

ထိုသို့သော သဘောတရားများကို နားလည်မှုမရှိသော လူတစ်ယောက် ရှိလေသည်။ ထိုလူသည်ကား အတ္တကိုသာ ရှေ့တန်းတင်ထားသူ ဦးဘချို ဆိုသောလူပင် ဖြစ်တော့သည်။ ဦးဘချိုသည် သူလိုချင်တာသာ သူသိသည်၊ သူရမည့်အရာ မှန်သမျှကိုလည်း ရမှကျေနပ်သည်၊ လူမှုရေးတွေ ဘာတွေ သူ့မှာမရှိ၊ အလုပ်အကိုင် စီးပွားရေးတို့နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘယ်လိုလူမျိုးကိုမှ အလျှော့ မပေးတတ်သော လူသားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ပေတော့၏။ သူသည် သစ်စက်ပိုင်ရှင် တစ်ဦးလည်းဖြစ်သလို၊ သစ်ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်နေသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူသည် ရိုးမတော၏ အနောက်တွင် တည်ရှိသည့် သက်ကယ်ချင်းရွာကို မကြာခဏ အလုပ်ကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရောက်လာတတ်မြဲဖြစ်၏။

သက်ကယ်ချင်းရွာတွင် မှီတင်းနေထိုင်ကြသူ ကရင်လူမျိုးများတို့မှာ၊ သူတို့ လုပ်ကိုင်စားသောက်ကြသည့် အဓိက အရာတွေကတော့၊ ပဲ၊ ပြောင်း၊ စပါး၊ သစ်၊ စသည့်တို့ကို အားပြုကာ၊ ရာသီပေါ် သီးနှံများကိုသာ စိုက်ပျိုးရင်း အသက်မွေးဝမ်း ကျောင်းပြုကြရလေ၏။

ထိုအထဲတွင် သူတို့သည် သစ်လုပ်ငန်းကိုလည်း ပိုမို၍ လုပ်ကိုင်လာတတ်ကြလေ၏။ ထိုသစ်လုပ်ငန်း သည်ကာ သူတို့အတွက် အမြတ်အစွန်း ပိုမို၍ ရရှိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်သလို၊ သစ်လုပ်ငန်းလုပ်သည့် အခါတွင်လည်း သူတို့ကျွမ်းကျင် နိုင်နင်းသည့် ဆင်များကို အသုံးပြု၍ လုပ်ကိုင်ကြရခြင်းလည်း ဖြစ်နေလေသောကြောင့်ပင်။
